

Arrest

nr. 298 327 van 7 december 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 juli 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 mei 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel 1bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 18 juli 2023 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 juni 2022 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 25 mei 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij op 14.09.2009 een eerste aanvraag 9bis indiende. Deze aanvraag werd negatief afgesloten op 05.08.2010 en ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Zijn tweede aanvraag 9bis, ingediend op 15.06.2011, werd negatief afgesloten op 21.02.2013 en ging opnieuw gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 11.03.2013. Op 01.04.2013 betekende betrokkene opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten, gepaard met een inreisverbod van drie jaar. Op 15.02.2014 betekende hij opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten, naar aanleiding van een administratieve controle. Op 25.02.2015 betekende hij weer een bevel om het grondgebied te verlaten, opnieuw naar aanleiding van een administratieve controle. Zijn derde aanvraag 9bis, ingediend op 25.10.2017, werd negatief afgesloten op 21.03.2018 en ging weerom gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 11.04.2018.

Betrokkene beroept zich nadrukkelijk op zijn elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheden. Echter, deze elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien zij behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, niet in het buitenland, is ingediend.” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat hij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019). Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten en het bijgevolg zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie van langdurig verblijf is voldoende reden om het lange verblijf niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene was er steeds van op de hoogte dat hij zich in illegaal verblijf bevond en dat hij het grondgebied diende te verlaten waardoor hij zelf verantwoordelijk is voor het langdurig verblijf. Hij betekende namelijk verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten, met name op: 18.11.2010, 11.03.2013, 01.04.2013, 15.02.2014, 25.02.2015 en op 11.04.2018. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene wist dat hij het land diende te verlaten maar heeft nagelaten hiertoe de nodige stappen te ondernemen waardoor hij dus zelf verantwoordelijk is voor de situatie van langdurig verblijf (RVV, arrest nr 248733 van 05 februari 2021).

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij daadwerkelijk niemand meer zou hebben in het thuisland om naar terug te keren of die voor zijn opvang kunnen instaan, aangezien zijn vader overleden is en zijn twee zussen en broer in Europa wonen. Hij wijst er op dat hij zich niet in regel zou kunnen stellen op administratief vlak. Hij zou er eenzaam en alleen, zonder zorg, zonder inkomen of opvang dienen te verblijven gedurende een langere periode. Het lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 30 jaar (indien we aannemen dat betrokkene sinds 2004 in België zou verblijven) in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020). Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene er eenzaam en alleen, zonder zorg, inkomen of opvang zou komen staan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Wat betreft de bewering dat hij zich niet in regel zou kunnen stellen op administratief vlak, merken we op dat betrokkene in het bezit is van een geldig Marokkaans paspoort, afgeleverd door het Marokkaanse consulaat te Antwerpen. Het valt dan ook niet in te zien waarom betrokkene zich niet opnieuw tot het consulaat kan richten om zich te informeren over eventueel te ondernemen stappen voor een terugkeer naar Marokko op administratief vlak. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat zijn zus de Belgische nationaliteit heeft verworven en zowel zijn andere zus en zijn broer legaal in Spanje verblijven, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in Europa (de Belgische zus woont in Duitsland niet in België) ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. We benadrukken dat geen enkel familielid van betrokkene in België verblijft, zijn Belgische zus woont reeds jarenlang in Duitsland en zijn andere familieleden wonen in Spanje. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op de door artikel 8 EVRM geboden bescherming omdat het centrum van zijn belangen zich in België zou bevinden, hij hier zou leven, zijn woning zou hebben en dat hij zijn verdere leven hier zou opbouwen en structuur geven. Hij zou hier een bepaald sociaal en economisch welzijn opgericht hebben in de zin van artikel 8 EVRM en wil bovendien herenigd blijven met zijn familieleden in België. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land

van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aan toont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene geen familieleden heeft op het Belgische grondgebied. Zijn zus beschikt wel over de Belgische nationaliteit maar zij woont al sinds 19.03.2013 in het buitenland. Zijn andere zus en broer verblijven ook niet in België, maar in Spanje. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden, opgebouwd gedurende een aangehaald verblijf van achttien jaar, slechts zeven getuigenverklaringen voorlegt. Echter, hieruit blijkt niet dat zijn netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen van zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Marokko uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene wijst erop dat hij door een terugkeer zijn woning en zijn sociaal weefsel in België zou verliezen. Betrokkene toont dit echter niet aan. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied, wat geen onoverkomelijk nadeel met zich meebrengt. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert niet dat zijn banden met België teloor gaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Verzoeker beperkt er zich toe te benadrukken dat hij tijdens zijn verblijf volledig is geïntegreerd en duurzaam lokaal is verankerd, zonder evenwel te concretiseren op welke wijze zijn integratie hem dan precies verhindert om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag. (RVV arrestnr. 228193 van 29.10.2019)

Wat betreft de verklaringen van de toenmalig verantwoordelijke minister Dewael waaraan betrokkene refereert en die wijzen op de mogelijkheid tot machtiging tot verblijf voor personen wier verblijf langer dan vier jaar geduurd zou hebben, dient opgemerkt te worden dat betrokkene zich hier niet op kan beroepen. Deze verklaringen hebben namelijk betrekking op de duur van de asielprocedure en niet op

de duur van verblijf. Betrokkene heeft echter nooit een asielpprocedure ingediend. Dit element kan bijgevolg niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat er sprake zou zijn van een lang en precair verblijf evenals van duurzame sociale en lokale verankering, dat hij al meer dan achttien jaar in België zou verblijven, dat hij lessen Nederlands gevolgd zou hebben, dat hij het Nederlands heel goed zou spreken en begrijpen, dat hij hier een heel netwerk uitbouwde, dat hij goed zou aangeschreven staan als betrouwbaar, hardwerkend, eerlijk, gemotiveerd en braaf, dat hij werkbereid zou zijn, dat hij op de hoogte zou zijn van onze normen, waarden, en gebruiken, dat hij zou deelnemen aan het leven van de onthaalgemeenschap, dat hij tal van inspanningen geleverd zou hebben om zich te integreren, dat hij er in geslaagd zou zijn zich de Nederlandse taal eigen te maken, dat hij zich volledig verankerd zou hebben in de Belgische samenleving, dat hij hechte banden aangeknoopt zou hebben met onze maatschappij, dat hij werkbelofte voorlegt evenals zeven getuigenverklaringen en enkele deelcertificaten Nederlandse taallessen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

1.3. Op 25 mei 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"De heer:
(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene toont niet aan dat hij minderjarige kinderen heeft. Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Noch uit het administratief dossier noch uit de aanvraag 9bis blijkt dat er sprake is van een actuele medische problematiek die betrokkene verhindert om te reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen

of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Betreffende de eerste bestreden beslissing

3.1.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 3 (lees: 29) juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

"De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering die op de tegenpartij rust, vast, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan onzorgvuldigheid, onredelijkheid; De minister heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenbevinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop hij het besluit steunt, moet de nodige zorgvuldigheid betracht worden.

Dit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenbevinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen om de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand, geloofwaardig maken.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, sectie art 9bis, waartegen onderhavig beroep is gemotiveerd als volgt: " de aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheden waarom betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats van oponthoudhoud in het buitenland "

Verder is de beslissing waartegen huidig beroep nog gemotiveerd als volgt:

"Betrokken beroept zich nadrukkelijk op zijn elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheid.

Deze elementen kunnen niet aanvaard worden omdat zij behoren tót de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State"

Nochtans is in België rechtspraak en zo ook de vaste rechtspraak van de Raad van State niet bindend en kan een Overheid er zich zomaar niet op beroepen zonder de elementen die verzoeker aangebracht heeft grondig te onderzoeken om al of niet te kunnen uitmaken of de ingeroepen elementen doch niet zouden kunnen beantwoorden aan de vereisten van de buitengewone omstandigheden die aangetoond moet worden om de aanvraag op basis van artikel 9bis in België in te dienen iplv van bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

Door zich eenvoudigweg te beroepen op de "vaste" rechtspraak van de Raad van State heeft de gemachtigde bij het nemen van de onderhavige beslissing nagelaten om de argumenten van verzoeker grondig te onderzoeken in hun onderlinge samenhang.

De gemachtigde argumenteerde daarbij vlug als volgt : "betrokkene verbleef immers ruim 30 jaar(indien we aannemen dat betrokkene sedert 2004in België zou verblijven) in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst "

Niet alleen strookt deze redenering niet qua data en leeftijden; zij is daarbij op niets gefundeerd.

In het weerhouden jaar van aankomst in België, 2004, was verzoeker, die geboren werd op 02/09/1984, slechts 20 jaar oud en geen 30.

Dit geeft een totaal ander beeld. Iemand van 20 jaar heeft doorgaans nog geen hechte eigen relaties opgebouwd; noch standvastige economische positie verworven.

Dit wil tevens zegen dat verzoeker het overgrote deel van zijn volwassen leven in België verbleef; période tijdens dewelke inderdaad hechte relaties worden opgebouwd en een economische en sociaal maatschappelijke positie wordt verworven.

De gemachtigde ging bijgevolg in de beslissing, waartegen huidig beroep uit van foutieve uitgangspunten, zodat de hierop gefundeerde beslissing op onzorgvuldige wijze tot stand kwam en niet als zomaar als juist of voor waar kan aangenomen worden.

De besluiten van de gemachtigde, die louter gebaseerd zijn op veronderstellingen worden tegengesproken door objectieve gegevens van het dossier, die de gemachtigde tevens vermeld in de beslissing.

Er zijn derhalve interne tegenstrijdigheden te weerhouden in de beslissing dd 25/05/2023 waartegen huidig beroep ; mn de duur van het verblijf in Marokko vs de duur van het verblijf in België alsmede hieraan gekoppeld de leeftijd van verzoeker op het moment dat hij Marokko definitief verliet.

De gemachtigde komt aldus op onzorgvuldige en onredelijke wijze tot het besluit dat de integratie van verzoeker en diens opgebouwde banden in België geenszins kunnen vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Een afweging van de opgebouwde banden louter gebaseerd op de duur van het verblijf in Marokko tov het verblijf in België, kan in casu niet doorgevoerd worden. Het besluit van de gemachtigde is onzorgvuldig en zelf onredelijk te noemen.

Verder is de beslissing gemotiveerd als volgt :

Verzoeker beroept zich op artikel 8 EVRM.

Hij is naar België gekomen in het jaar 2004, minstens 2009 en verbleef sedertdien ononderbroken in België.

Verzoeker heeft al gedurende bijna 20 jaar en dit zeker sedert 2004 geen leven meer ongebouwd in Marokko ; hij heeft daar geen economische belangen meer.

De gemachtigde stelt in de beslissing waartegen huidig beroep dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemand privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

Verzoeker stelt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij deze afweging, geen rekening hield met al de elementen van het dossier als een geheel ; mn in hun onderlinge samenhang gelezen

In de aanvraag dd 23/06/2022 tot machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op basis van art 9bis VW 15/12/1980 heeft verzoeker duidelijke informatie gegeven over zijn leefsituatie ; hij heeft in België een woning en een sociaal netwerk opgebouwd.

Bij de beoordeling van een sociaal netwerk primeert kwaliteit boven kwantiteit; de gemachtigde kan dan ook geen valabele argumenten trekken uit het feit dat verzoeker slechts zeven getuigenverklaringen meedeelde ; zonder deze grondig te beoordelen.

Gelet op zijn lang verblijf in België en gelet op de eerder jonge leeftijd van verzoeker bij zijn komst naar België, heeft verzoeker in Marokko geen netwerk meer om op terug te vallen.

De bijzondere band ; als toepassingsvoorwaarde van art 8 EVRM gesteld , is in casu aanwezig. Verzoeker kon zich dan ook terecht beroepen op art. 8 EVRM.

Nergens in de beslissing kunnen we terugvinden dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening hield met de concrete gegevens van het dossier; mn met de onderlinge samenhang van de meegedeelde gegevens.

Nergens in de beslissing wordt er verwezen naar de impact van de leefomstandigheden van verzoeker in Marokko op diens dagelijks functioneren en de mogelijkheid om zich aldaar te handhaven ook al zou dit verblijf , eerder van korte duur zijn; mn. beperkt tot de période nodig om de aanvraag tot verblijf aldaar in te dienen bij de Belgische consulaire of diplomatieke post.

De bestreden beslissing dd 25/05/2023 is totaal niet, minstens gebrekkig gemotiveerd op dit punt

Nochtans zijn deze gegevens zeer belangrijk.

Om reden dat de bindingen van verzoeker met Marokko vanuit dit perspectief, minstens rekening houdend met dit gegeven, moeten geëvalueerd worden om op basis hiervan te oordelen of de tijdelijke verwijdering van verzoeker al dan niet in disproportie staat met diens recht op een gezins-en privéleven , zoals beschermd bij art 8 EVRM

Een verblijf in Marokko , ook al is dit tijdelijk brengt voor verzoeker veel onzekerheden en buitengewone stress mee;

Het is ook een financiële aderlating voor zijn familieleden die in Europa wonen en die zijn verblijf in Marokko zullen moeten bekostigen.

Verzoeker zelf heeft in Marokko geen bron van inkomsten .

Hij heeft in Marokko geen sociaal netwerk dat kan voorzien in zij levensonderhoud .

De genomen beslissing dd. 25/05/2023 , waartegen huidig beroep, bevat minstens beslissingen die niet overeenkomen met de meegedeelde informatie bij de aanvraag.

De gemachtigde ging derhalve onzorgvuldig te werk bij het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker heeft bijgevolg een aantal valabele elementen ingeroepen om aan te tonen dat hij niet kan terugkeren naar het land van herkomst om daar de aanvraag tot machtiging van verblijf van meer dan drie maanden in te dienen bij de Belgische diplomatieke en consulaire post.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft in de beslissing waartegen huidig beroep geen rekening gehouden met allé elementen in het kader van de beoordeling van de ontvankelijkheid van het verzoek.

De gevraagde buitengewone omstandigheden zijn geen omstandigheden die een overmachtssituatie creëren , doch het is voldoende dat omstandigheden worden ingeroepen , die het voor de verzoekers buitengewoon moeilijk maken om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst.

Het is dus overduidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag dd. 23/06/2022, ten onrechte geen rekening meende te moeten houden met de ingeroepen elementen dat verzoeker de laatste 20jaar in België verbleef..

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft zijn beslissing derhalve niet gestoeld op een correcte feitenvinding en kwam om deze reden tot een onzorgvuldig en onredelijk besluit.

Het middel is gegrond.”

3.1.2. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991 en door artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 11 december 2015, nr. 233.222; RvS 18 januari 2010, nr. 199.583).

De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan zij is genomen. In de motivering van deze beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke

rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en naar het feit dat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. De verwerende partij heeft tevens toegelicht waarom zij meent dat uit de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid.

De verzoekende partij toont niet aan op welk punt de voormelde motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en uit artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, blijkt niet.

3.1.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoekende partij de eerste bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.1.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de eerste bestreden beslissing werd genomen.

3.1.5. Artikel 9bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Om de verwerende partij toe te laten te oordelen over het al dan niet voldaan zijn aan deze voorwaarde die inherent is aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, moet de aanvrager, zoals reeds gesteld, aantonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

Gelet op het feit dat ter zake geen wettelijke criteria zijn vooropgesteld, beschikt het bestuur over een ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, al dan niet buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.1.6. *In casu* werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, dit betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

3.1.7. De verzoekende partij heeft in haar aanvraag onder meer aangevoerd dat *“als uitzonderlijke omstandigheden (...) ingeroepen worden, het lang en precair verblijf in België en de lokale verankering en de duurzame sociale verankering; (...) hij verblijft reeds meer dan 18 jaar in België. (...) Zijn oorspronkelijk kerngezin woont inmiddels verspreid in diverse Europese landen (België en Spanje). Dat zijn vader kwam te overlijden; (...) Verzoeker heeft daadwerkelijk niemand meer in het thuisland om naar terug te keren of die voor zijn opvang zou kunnen instaan. (...) Dat hij alhier een heel netwerk uitbouwde (...) In casu maakt ook zijn jarenlang verblijf in België (> 18 jaar) een buitengewone omstandigheid uit (...) Zo staat dan ook vast dat verzoeker, geen enkel bindingen noch relaties onderhoudt met zijn herkomstland en zich derhalve onmogelijk in regel kan stellen op administratief vlak met de bevoegde autoriteiten aldaar, mede en vooral gelet op het feit dat hij in het thuisland niemand meer heeft waarop hij kan terugvallen. (...) Hij zou er eenzaam en alleen zonder zorg, inkomen noch opvang dienen te verblijven gedurende een langere periode;”*

3.1.8. Hieromtrent overweegt de verwerende partij in de bestreden beslissing wat volgt:

“Betrokkene beroept zich op het feit dat hij daadwerkelijk niemand meer zou hebben in het thuisland om naar terug te keren of die voor zijn opvang kunnen instaan, aangezien zijn vader overleden is en zijn twee zussen en broer in Europa wonen. Hij wijst er op dat hij zich niet in regel zou kunnen stellen op administratief vlak. Hij zou er eenzaam en alleen, zonder zorg, zonder inkomen of opvang dienen te verblijven gedurende een langere periode. Het lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 30 jaar (indien we aannemen dat betrokkene sinds 2004 in België zou verblijven) in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020). Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene er eenzaam en alleen,

zonder zorg, inkomen of opvang zou komen staan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”

3.1.9. De verzoekende partij betoogt dat het motief dat zij ruim 30 jaar – indien aangenomen wordt dat zij sinds 2004 in België zou verblijven – in Marokko verbleef en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden geenszins kunnen vergeleken worden met de relaties in het land van herkomst, niet strookt betreffende data en leeftijden en bovendien op niets gefundeerd is. Zij wijst erop dat zij in het weerhouden jaar van aankomst in België, 2004, zij, die geboren is in 1984, slechts 20 jaar en geen 30 jaar oud was, dat dit een totaal ander beeld geeft, dat iemand van 20 jaar doorgaans nog geen hechte relaties heeft opgebouwd, noch een standvastige economische positie heeft verworven, dat dit tevens wil zeggen dat zij het overgrote deel van haar volwassen leven in België verbleef, dat de gemachtigde bijgevolg in de bestreden beslissing uitging van foutieve uitgangspunten, zodat de hierop gebaseerde beslissing op onzorgvuldige wijze tot stand kwam en niet zomaar als juist of voor waar kan aangenomen worden, dat er interne tegenstrijdigheden te weerhouden zijn, met name de duur van het verblijf in Marokko *versus* de duur van het verblijf in België en hieraan gekoppeld haar leeftijd op het ogenblik dat zij Marokko definitief verliet, dat de verwerende partij aldus op onzorgvuldige en onredelijke wijze tot het besluit komt dat haar integratie en opgebouwde banden in België geenszins kunnen vergeleken worden met haar relaties in het herkomstland, dat het besluit van de verwerende partij onzorgvuldig en zelf onredelijk te noemen is.

3.1.10. Op grond van de stukken van het administratief dossier kan de Raad niet anders dan vaststellen dat één van de redenen die de verwerende partij opgeeft in de eerste bestreden beslissing waarom het erg onwaarschijnlijk lijkt dat de verzoekende partij geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, niet gebaseerd is op een correcte feitenvinding. Immers geeft de verwerende partij als reden voor de onwaarschijnlijkheid onder meer op dat de verzoekende partij ruim 30 jaar in Marokko verbleef en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden bijgevolg geenszins kunnen vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Uit de stukken van het administratief dossier en de stukken gevoegd bij de aanvraag, blijkt geenszins dat de verzoekende partij ruim 30 jaar in Marokko verbleef, indien aangenomen wordt dat zij sinds 2004 in België zou verblijven. Daarentegen blijkt uit de voormelde stukken dat de verzoekende partij kan gevolgd worden in haar betoog dat in het weerhouden jaar van aankomst in België, 2004, zij, die geboren is in 1984, slechts 20 jaar en geen 30 jaar oud was. De vaststelling dat zij ruim 30 jaar in Marokko verbleef indien aangenomen wordt dat zij sinds 2004 in België zou verblijven, vindt geen grondslag in de stukken van het administratief dossier.

3.1.11. Het is de Raad *in casu* niet duidelijk of de verwerende partij zonder voornoemde foutieve vaststelling omtrent de verblijfsduur in Marokko, eveneens geoordeeld zou hebben dat het erg onwaarschijnlijk lijkt dat de verzoekende partij geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven, of dat haar verblijf in België, haar integratie en haar opbouwde banden geenszins kunnen vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst en aldus zou geoordeeld hebben dat de bewering dat zij in het herkomstland eenzaam en alleen, zonder zorg, inkomen of opvang zou komen te staan niet kan aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De Raad bezit niet de bevoegdheid om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

3.1.12. De verwerende partij kon op grond van de stukken van het administratief dossier niet in redelijkheid komen tot de door haar gedane feitenvaststelling.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aannemelijk gemaakt.

3.1.13. De opmerkingen in de verweernota doen aan voormelde vaststellingen geen afbreuk. De verwerende partij betoogt louter dat het motief dat de verzoekende partij ruim 30 jaar – indien aangenomen wordt dat zij sinds 2004 in België zou verblijven – in Marokko verbleef, een materiële misslag betreft die geen aanleiding kan geven tot de vernietiging van de bestreden beslissing, doch gaat er met een dergelijk betoog aan voorbij dat net de duur van het verblijf in Marokko opgegeven wordt als een reden voor de onwaarschijnlijkheid van de bewering van de verzoekende partij dat zij geen banden meer heeft met haar herkomstland. Een verschil van 10 jaar in de duur van het verblijf in Marokko – en

hieraan impliciet gekoppeld het verschil in de leeftijd van de verzoekende partij bij vertrek uit haar thuisland – kan dan ook niet zonder meer als irrelevant weggezet worden. Er kan dus niet zonder meer gesteld worden dat de materiële vergissing geen invloed heeft of kan hebben op de beoordeling.

De Raad herhaalt in dit kader dat hij echter niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

3.1.14. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing. Een verder onderzoek van de overige onderdelen van het enig middel dringt zich niet meer op daar dit niet kan leiden tot een ruimere vernietiging.

3.2. Betreffende de tweede bestreden beslissing

3.2.1. De verzoekende partij betoogt:

“Bij vernietiging van de beslissing over de aanvraag conform art 9bis, dringt ook de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten zich op. Het bevel werden minstens voorbarig uitgevaardigd om reden dat verzoeker nog de mogelijkheid heeft om de beslissing van weigering van verblijf in graad van beroep te laten beoordelen.”

3.2.2. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd op dezelfde dag, 25 mei 2023, genomen als de beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat er pas tot de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten besloten werd nadat de gemachtigde heeft beschikt over de door de verzoekende partij ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet waarbij zij heeft vastgesteld dat er geen buitengewone omstandigheden zijn die een terugkeer naar Marokko verhinderen. Er werd aldus ter gelegenheid van de eerste bestreden beslissing nagegaan of de verzoekende partij al dan niet naar haar land van herkomst kan terugkeren.

Aangezien uit de bespreking van het enig middel is gebleken dat niet alle buitengewone omstandigheden zorgvuldig werden onderzocht moet in de huidige stand van het geding worden uitgegaan van de veronderstelling dat de aangevoerde elementen mogelijk buitengewoon zijn in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zodat in die omstandigheden de gemachtigde van de staatssecretaris niet zou hebben besloten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

3.2.3. Gelet op de nauwe samenhang met de eerste bestreden beslissing dient, met het oog op de rechtszekerheid en in het belang van een goede rechtsbedeling, het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten dan ook uit het rechtsverkeer te worden gehaald en samen met de eerste bestreden beslissing te worden vernietigd.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

5. Kosten

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 mei 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend drieëntwintig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER